

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 276/2011-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. novembra 2011 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti JUDr. Ing. D. Ď., H., a akad. mal. a soch. M. T., B., zastúpených advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 255/1997 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. Ing. D. Ď. a akad. mal. a soch. M. T. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 255/1997 porušené bolo.

2. JUDr. Ing. D. Ď. a akad. mal. a soch. M. T. priznáva finančné zadost'učinenie, každému po 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý im zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava III je p o v i n n ý uhradiť JUDr. Ing. D. Ď. a akad. mal. a soch. M. T. trovy právneho zastúpenia v sume 331,97 € (slovom tristotridsaťjeden eur a deväťdesiatsedem centov) na účet ich právneho zástupcu JUDr. J. H. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2011 doručená sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď., H., a akad. mal. a soch. M. T., B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 255/1997.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že 23. septembra 1997 bola sťažovateľmi na okresnom súde podaná žaloba, ktorou sa domáhali určenia, že veci zapísané v súpise konkurznej podstaty Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 38 K 111/95 z 1. februára 1996 sú v ich bezpodielovom vlastníctve. Vec je okresným súdom vedená pod sp. zn. 6 C 255/1997.

Sťažovatelia sa ochrany svojich práv domáhali sťažnosťou na ústavnom súde. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 106/07-31 z 23. apríla 2008 rozhodol, že základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom

okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 255/1997 porušené a okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov.

Sťažovatelia uvádzajú: *«Sťažnosťou napádame obdobie odo dňa 22. 9. 2006, o ktorej rozhodol ÚS SR vydaním „NÁLEZU“ dňa 23. 4. 2008 a to preto, lebo nerešpektovaním príkazu konať bez zbytočných prietáhov, súd nekonal plynule a efektívne, ba čo viac konal spôsobom, ktorý mal za následok bezdôvodné prietahy až do súčasnosti. Teda nekonal v primeranej lehote, čím boli spôsobené bezdôvodné prietahy ďalších temer 5 rokov, čo malo za následok, že vo veci nie je rozhodnuté ani na prvom stupni po viac ako 13,5 roka ba čo viac, nebolo právoplatne otvorené ani jedno verejné pojednávanie, ktorý by sťažovatelia zavinieli.»*

Na základe uvedeného sťažovatelia ústavnému súdu navrhli, aby rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný súd Bratislava III. v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 255/1997 porušil základné ľudské právo sťažovateľa JUDr. Ing. D. Ď. a akad. mal. a soch. M. T. na prerokovanie ich veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava III. prikazuje, (opakovane) aby v konaní vedenom pod zn. 6 C 255/1997 konal bez zbytočných prietáhov.

3. JUDr. Ing. D. Ď., priznáva primerané finančné zadostiučinenie 50 000.- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava III. povinný mu zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

4. Akad. mal. a soch. Mire Trančíkovej, priznáva primerané finančné zadostiučinenie 50 000.- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava III. povinný jej zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

5. JUDr. Ing. D. Ď. a Akad. mal. a soch. M. T., priznáva úhradu trov právneho zastúpenia 331,97 Eur., ktoré je Okresný súd Bratislava III. povinný jej zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. H... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. “

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 276/2011-20 z 24. augusta 2011 ju prijal na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd preto využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od neho očakávať ďalšie objasnenie veci.

Na základe výzvy ústavného súdu sa podpredsedníčka okresného súdu vyjadrila k sťažnosti prípisom doručeným ústavnému súdu 2. novembra 2011, v ktorom uviedla podrobnú chronológiu úkonov okresného súdu, a v závere konštatovala: *„S poukazom na jednotlivé úkony vykonané v predmetnom konaní musím konštatovať, že v období od 9. 11. 2006 do 24. 4. 2007, od 4. 5. 2010 do 4. 6. 2010, od 12. 10. 2010 do 13. 4. 2011, sa predmetný spis nachádzal na Krajskom súde v Bratislave z dôvodu podaných opravných prostriedkov.*

Tunajší súd odo dňa 22. 9. 2006 vo veci priebežne konal, v snahe rešpektovať nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III ÚS 106/07-31 zo dňa 23. 4. 2008. Nariadené pojednávania boli bez meritórneho prejednania veci odročené opakovane z dôvodov ospravedlnenia všetkých účastníkov konania, z dôvodu potreby rozhodnutia o procesnom návrhu navrhovateľa; k zdržaniu došlo z dôvodov závad v doručovaní súdnych písomností odporcovi, z dôvodu potreby zistenia skutočností o pasívnej legitímácii odporcu. Súd bezprietahovo vykonával potrebné procesné úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej, bez ktorých toto rozhodnutie nie je možné. Vec doposiaľ nie je právoplatne skončená z dôvodu objektívnych prekážok.“ Právny zástupca sťažovateľov vo svojom stanovisku doručenom ústavnému súdu k vyjadreniu podpredsedníčky okresného súdu poukázal na to, že konanie na okresnom súde trvá už 14 rokov.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spory o vylúčenie majetku z konkurznej podstaty patria do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Aj keď po právnej stránke môže ísť o právne zložitú vec, podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení zložitosť napadnutej veci nenamietala.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu zistil, že sťažovatelia čiastočne prispeli ku priet'ahom v konaní, keď sa na jednej strane obracajú na ústavný súd so sťažnosťou na priet'ahy v konaní, avšak na strane druhej sa ani na jednom z dvoch pojednávaní, ktoré sa počas doby konania na okresnom súde, ktorá bola predmetom preskúmania ústavným súdom, nezúčastnili. Predvolanie na pojednávanie, ktoré sa malo uskutočniť 13. novembra 2008, si sťažovatelia a ani ich právny zástupca neprevzali a 24. marca 2009 sa pojednávania nezúčastnili z dôvodu účasti na inom pojednávaní. Na tieto skutočnosti ústavný súd prihliadal pri rozhodovaní o výške primeraného zadost'učinenia.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu.

Postup okresného súdu vo veci sťažovateľov za obdobie od 23. septembra 1997 do 30. marca 2007 bol už predmetom preskúmania ústavným súdom. Po preštudovaní spisu okresného súdu bol spis z ústavného súdu vrátený na okresný súd 19. októbra 2007. O veci bolo rozhodnuté nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 106/07-31 z 23. apríla 2008 (ďalej len „nález“), ktorým ústavný súd skonštatoval, že základné právo sťažovateľov postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 255/1997 porušené bolo. Z uvedeného dôvodu ústavný súd preskúmal postup okresného súdu od 19. októbra 2007.

Ústavný súd považuje za potrebné na úvod tretieho hodnotiaceho kritéria uviesť, že konanie na okresnom súde začalo v roku 1997, a teda ani po 14 rokoch nie je vo veci rozhodnuté ani prvostupňovým súdom, a to napriek tomu, že od prvej sťažnosti sťažovateľov na ústavnom súde, o ktorom bolo rozhodnuté nálezom ústavného súdu, uplynuli ďalšie 4 roky. Z uvedeného dôvodu je ústavný súd toho názoru, že nie je potrebné podrobne hodnotiť každú krátkodobú nečinnosť okresného súdu, postačuje poukázať iba na postup okresného súdu pri doručovaní uznesenia okresného súdu o prerušení konania č. k. 6 C 255/1997-429 z 10. decembra 2009, ktoré však bolo odoslané účastníkom konania po takmer 4 mesiacoch, a to 1. apríla 2010.

Na konštatovanie, že v postupe okresného súdu dochádza ku zbytočným priet'ahom, postačuje v kontexte už uvedeného poukázať už iba na obdobia dlhodobej nečinnosti a obdobia neefektívnej a nesústreďenej činnosti.

Ako obdobie dlhodobej nečinnosti hodnotí ústavný súd obdobie od 19. októbra 2007, keď bol vrátený spis z ústavného súdu, do 23. septembra 2008, keď bol nariadený termín pojednávania na 13. november 2008. Okresný súd vykonal jeden úkon, a to doručenie uznesenia Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 503/2006 z 30. marca 2007.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu aj nesústredenou a neefektívnou činnosťou súdu možno porušiť základné právo účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy, z uvedeného dôvodu ústavný súd prihliadal aj na obdobia neefektívnej a nesústredenej činnosti v postupe okresného súdu.

Ako obdobie nesústredenej činnosti hodnotí ústavný súd postup okresného súdu pri predkladaní spisu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 C 255/1997-429 z 10. decembra 2009 o prerušení konania, keď spis bol okresnému súdu z krajského súdu vrátený bez meritórneho rozhodnutia ako predložený predčasne.

Ako obdobie neefektívnej činnosti hodnotí ústavný súd skutočnosť, že okresný súd rozhodol o prerušení konania uznesením č. k. 6 C 255/1997-429 z 10. decembra 2009, ktoré však bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Co 399/2010 z 28. februára 2010 zrušené z dôvodu, že okresný súd nepostupoval správne, keď konanie prerušil.

Obranu okresného súdu, resp. zákonnej sudkyne spočívajúcu v argumentácii o čerpaní riadnej a ďalšej materskej dovolenky a riadnej dovolenky na zotavenie a následne vysokého nápadu reštančných vecí ústavný súd neakceptoval. Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu vecí či námietka častých zmien zákonných sudcov, neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy či dokonca technická nefunkčnosť súdu nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných prietáhov (obdobne napr. III. ÚS 140/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že postupom okresného súdu od 19. októbra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 255/1997 došlo ku zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Aj napriek zisteniu ústavného súdu, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, neprikázal mu, aby vo veci sp. zn. 6 C 255/1997 konal bez zbytočných prietáhov, vzhľadom na to, že táto povinnosť mu už bola uložená nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 106/97 z 23. apríla 2008 (m. m. IV. ÚS 187/05).

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadali o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 000 € pre každého z nich z dôvodov uvedených v sťažnosti, poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu, ktorá viedla k ich zdravotným problémom.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý

vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce namietané porušenie základného práva (doterajšiu dĺžku súdneho konania, dobu priet'ahov okresného súdu v konaní), prihliadnuc na podiel s'ťažovateľov na dĺžke súdneho konania z dôvodu neúčasti na dvoch pojednávaniach považoval ústavný súd za odôvodnené priznať každému zo s'ťažovateľov finančné zadost'učinenie v sume 1 000 €, ktoré je okresný súd povinný im zaplatiť v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľov, ktoré ich právny zástupca vyčíslil v celkovej sume 331,97 €. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. S'ťažovatelia boli vo veci úspešní, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom. Ústavný súd priznal s'ťažovateľom trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2011 (prevzatie a príprava zastupovania, písomné podanie s'ťažnosti ústavnému súdu). Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 1/6 z výpočtového

základu zo sumy 741 €, čo predstavuje za jeden úkon právnej služby odmenu v sume 123,50 €. Podľa § 13 ods. 2 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny v sume 123,50 € sa zníži o 50 % z dôvodu, že ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch osôb, a po znížení predstavuje 61,75 €. Každému zo sťažovateľov vznikol nárok na náhradu trov právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby v sume 61,75 € a dvakrát po 7,41 € režijný paušál, t. j. u jedného sťažovateľa v sume 138,32 € a spolu u dvoch sťažovateľov v sume 276,64 €. Táto suma sa zvýšila o 20 % DPH, keďže advokát je jej platcom. Spolu tak ústavný súd priznal sťažovateľom náhradu trov konania v uplatnenej sume 331,97 €.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2011